

sam kaže: καὶ ἀναπληροῦν αὐτήν, »i ispunjavajući ga«. I počine uistinu od izdisanja. »Opet razmotrimo trpnju disanja, koje je uzroke rabeći postala takva, kakva je sada. Na taj način: budući da ne postoji ništa prazno u što bi moglo ući nešto od onoga što biva nošeno, dah ide iz nas prema van.« Naime i to i ono što slijedi jasno pokazuje da je nužno da prvo nastane izdisanje, a poslije udisanje. Ponovo <kaže>: »Zbog toga što zrak koji izlazi iz prsiju i pluća i koji opet ulazi, zbog zraka koji je oko tijela, kroz rijetko meso i koji je stiješnjen, biva punina«. I drugi put: »Opet istisnut zrak kroz usta izlazi van i prema unutra tjera disanje.« Prethodi, dakle, po Platonovoj misli, izdisanje udisanju. Kriva je bila, dakle, i smiješna Aristotelova primjedba.

A ono što dodaje: »Osim toga zbog čega to pripada životinjama (kažem udisanje i disanje) o tome ništa nisu rekli oni koji su na taj način govorili.« Netočno je to kao i sve prije rečeno. To su, naime, Platonove riječi: »Sve to djelovanje i ta trpnja učinjena je našem tijelu, ovlaženom i ohlađenom, da bi se hranilo i da živi.« Te riječi jasno izriču uzrok udisanja i izdisanja.

Aristotel uistinu dalje prigovara: »Osim toga besmisleno je da nam nije skriven izlazak topline kroz usta i ponovni ulazak«,